

Sygn. akt VII U 991/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2019 r. w Warszawie

sprawy T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 lipca 2018 r. znak: (...)

Oddała odwołanie.

Sygn. akt VII U 991/18

UZASADNIENIE

T. W. w dniu 20 sierpnia 2018 r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 lipca 2018 r., znak: (...) na mocy której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury – z warunków szczególnych. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podkreślił, że legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych, jak również 25-letnim ogólnym stażem pracy, wobec czego spełnia wszystkie przesłanki niezbędne do nabycia prawa do wskazanego powyżej świadczenia. Podkreślił, że kwestia zrealizowania przez niego przesłanek stażowych wynikających z przepisów art. 32 i art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze została już prawomocnie przesądzona w odrębnym postępowaniu, a skutki prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 stycznia 2015 r., wydanego w sprawie o sygn. akt VII U 2664/13 nie mogą zostać podważone w niniejszym procesie. Podał, że na mocy w/w orzeczenia jest uprawniony do emerytury pomostowej, którą pobiera od dnia 5 sierpnia 2013 r. Mając na uwadze powyższą argumentację, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia oraz o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odwołanie z dnia 20 sierpnia 2018 r. k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczony na dzień 01 stycznia 1999

r. nie spełnił przesłanki posiadania, co najmniej 25-letniego ogólnego stażu pracy. Zaznaczył, że zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie natomiast z ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1 przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Przepisami dotychczasowymi, o których mowa powyżej, są przepisy art. 32 powołanej ustawy oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.). Stosownie zaś do treści § 4 ust. 1 pkt. 1 i 3 powołanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Powyższe okresy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. Organ rentowy dodał, że ubezpieczony udokumentował ogólny staż pracy w łącznym wymiarze jedynie 20 lat, 5 miesięcy i 27 dni. Tym samym na dzień 1 stycznia 1999 r. nie spełnił wymogu posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Na tej podstawie, organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonego świadczenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podał przy tym, że ubezpieczony osiągnął wiek 60 lat w dniu 5 sierpnia 2018 r., posiada ponad 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach i nie jest członkiem OFE. Nadmienił również, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do emerytury, określonych w treści art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ wiek 65 lat osiągnie dopiero w dniu 5 sierpnia 2023 r. (odpowieź na odwołanie z dnia 30 sierpnia 2018 r. k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. W., urodzony w dniu (...), w dniu 4 lipca 2018 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Ubezpieczony jest uprawniony do emerytury pomostowej na mocy wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 stycznia 2015 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VII U 2664/13, którą pobiera od dnia 5 sierpnia 2013 r. W treści wniosku o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego z warunków szczególnych ubezpieczony wskazał, że wszystkie dokumenty dotyczące przebiegu jego zatrudnienia zostały już wcześniej dołączone do wniosku o emeryturę pomostową (wniosek z dnia 4 lipca 2018 r., k. 1-3, tom V a.r.).

Ubezpieczony w okresie od dnia 16 lutego 1978 r. do dnia 14 grudnia 1979 r. odbywał służbę wojskową. Następnie był zatrudniony od dnia 12 września 1975 r. do dnia 8 marca 1977 r. w (...). (...) Spółdzielni Pracy w W. na stanowisku pomocy ślusarza oraz od dnia 1 marca 1980 r. do dnia 16 kwietnia 1981 r. w Wojskowych Zakładach Kartograficznych w W. na stanowiskach: pomocy ogólnowydziałowej (od dnia 1 marca 1980 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r.) i preparatora form offsetowych (od dnia 1 września 1980 r. do dnia 16 kwietnia 1981 r.). W okresie od dnia 20 grudnia 1982 r. do dnia 30 czerwca 2001 r. ubezpieczony był zatrudniony w Hucie (...).W. spółce z o.o. w W., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku żuźlowego hali lejniczej w okresie od dnia 20 grudnia 1982 r. do dnia 28 lutego 1984 r. i rozlewacza stali w okresie od dnia 1 marca 1984 r. do dnia 30 czerwca 2001 r. Po zakończeniu pracy w Hucie (...).W. spółce z o.o. w W. ubezpieczony od dnia 24 września 2001 r. do dnia 13 maja 2002 r. był zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. jako bezrobotny. Od dnia 9 sierpnia 2009 r. do dnia 30 listopada 2011 r. pracował zaś w (...) sp. z o.o. na podstawie umowy zlecenia, gdzie do zakresu jego obowiązków należało pilnowanie, ochrona i strzeżenie obiektów oraz mienia kontrahenta (zaświadczenie z Wojskowej Komendy Uzupełnień W. P., t. I, k. 9-10, świadectwo pracy, t. II, k. 9-10, świadectwo pracy, t. I, k. 13-14, zaświadczenie z Urzędu Pracy (...) W., t. II, k. 24, zaświadczenie k. 25, t. II a.r.).

W dniu 16 sierpnia 2002 r. ubezpieczony T. W. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 27 września 2002 r., znak: I (...), organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od dnia 1 sierpnia 2002 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do dnia 31 marca 2003 r. Na skutek wydania kolejnych decyzji ubezpieczony pobierał w/w świadczenie aż do dnia 31 maja 2013 r. (wniosek k. 1-4, t. I, decyzja ZUS z dnia 27 września 2002 r., znak: I (...), t. I, k. 37-38, decyzje o przyznaniu renty, decyzje o przeliczeniu renty, t. I, k. 55-56, 121-122, 161-162 a.r., decyzja o wznowieniu renty, t. I, k. 79-80 a.r.).

W dniu 29 lipca 2013 r. ubezpieczony T. W. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 9 sierpnia 2013 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury, a w uzasadnieniu decyzji wskazał, że nie zostały spełnione łącznie wszystkie warunki wynikające z art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. ubezpieczony nie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych pracy wykonywanej w okresie od dnia 20 grudnia 1982 r. do dnia 31 grudnia 1998 r., ponieważ świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, które przedstawił ubezpieczony, nie jest zgodne z zarządzeniem nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r., gdyż w pkt. 4 brak jest stanowiska wykazanego w świadectwie pracy. T. W. nie wniósł odwołania od w/w decyzji (decyzja ZUS z dnia 9 sierpnia 2013 r., znak: (...), t. II, k. 47-48 a.r.).

W dniu 23 sierpnia 2013 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury pomostowej, załączając do niego informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych. Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 7 miesięcy i 23 dni oraz okresy składkowe w wymiarze 25 lat i 4 dni, tj. łączny staż sumaryczny w wymiarze 25 lat, 7 miesięcy i 27 dni. Jednocześnie organ rentowy ustalił, że ubezpieczony nie spełnił warunków wynikających z art. 4 w związku z art. 7 oraz art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, ponieważ nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego, co najmniej 15 lat, a ponadto nie przedłożył orzeczenia lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 18 września 2013 r., znak: (...), odmówił ubezpieczonemu uwzględnienia jego wniosku i przyznania prawa do emerytury pomostowej. Ubezpieczony złożył odwołanie od w/w decyzji do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, inicjując postępowanie w sprawie o sygn. akt VII U 2664/13 (karta przebiegu zatrudnienia k. 27-28, t. IV, decyzja z dnia 18 września 2013 r., znak: (...) t. IV, k. 29-29v a.r.).

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 2664/13 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 18 września 2013 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał T. W. prawo do emerytury pomostowej od dnia 5 sierpnia 2013 r. Powyższy wyrok stał się prawomocny z dniem 6 marca 2015 r. (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 stycznia 2015 r. wydany w sprawie o sygn. akt VII U 2664/13 k. 143 – akta sprawy o sygn. VII U 2664/13).

W dniu 4 lipca 2018 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z warunków szczególnych. Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r.: okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 20 lat, 5 miesięcy i 27 dni. Tym samym na dzień 1 stycznia 1999 r. nie spełnił wymogu posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W związku z powyższym, decyzją z dnia 11 lipca 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonego świadczenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podał przy tym, że ubezpieczony osiągnął wiek 60 lat w dniu 5 sierpnia 2018 r., posiada ponad 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach i nie jest członkiem OFE. Nadmieniał również, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do emerytury, określonych w treści art. 24 ustawy z dnia 17

grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ wiek 65 lat osiągnie dopiero w dniu 5 sierpnia 2023 r. (wniosek z dnia 4 lipca 2018 r. k. 1-3, decyzja z dnia 11 lipca 2018 r., znak: (...)k. 4, t. V a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczony T. W. złożył odwołanie do tut. Sądy, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 20 sierpnia 2018 r. k. 3-4 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach rentowych odwołującego oraz aktach sprawy o sygn. VII U 2664/13. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Jednocześnie Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze strony odwołującej T. W., albowiem wobec braku spełnienia przez niego koniecznej przesłanki posiadania 25-letniego ogólnego stażu pracy na dzień 1 stycznia 1999 r., przeprowadzenie powyższego dowodu nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 11 lipca 2018 r., znak: (...)jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno zostały określone w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego. Na wykazach prac zawartych w tym akcie prawnym, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w Wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz

4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt.

3 rozporządzenia).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest jednak dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowi dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013 r., III AUa 783/13). Dodatkowo należy podkreślić, że w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udawdaniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym przepisie, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W., rozpatrując wniosek odwołującego T. W. o emeryturę, odmówił mu przyznania prawa do tego świadczenia, powołując się na dwie podstawy takiego rozstrzygnięcia. Po pierwsze wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania emerytury z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39) w postaci osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, który dla mężczyzn urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat. ZUS analizował także, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do tzw. wcześniejszej emerytury, określone dyspozycją art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Jak stwierdził w zaskarżonej decyzji, z dokumentacji złożonej do akt sprawy nie wynika, aby w dniu 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony spełnił przesłankę ogólnego stażu pracy, wynoszącego dla mężczyzn co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (art. 184 ust. 1 pkt. 2 w związku z art. 27 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalno-rentowej), ponieważ udowodnił tylko 20 lat, 5 miesięcy i 27 dni ogólnego stażu pracy. Jeżeli chodzi o drugą z przyczyn odmowy przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury, to w ocenie Sądu, analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest uzasadnione, a wynika to z treści dokumentów, jakie zostały złożone przez wnioskodawcę w toku postępowania przed ZUS. W tym względzie odwołujący powoływał się na wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 16 stycznia 2015 r., przyznający mu prawo do emerytury pomostowej w związku z

udokumentowaniem ogólnego stażu pracy w wymiarze, co najmniej 25 lat. Wskazać jednak należy, że warunki przyznania obydwu w/w świadczeń są odmienne. W przypadku emerytury pomostowej, warunki dotyczące stażu składkowego oraz wieku emerytalnego uprawniającego do emerytury pomostowej mogą być spełnione po dniu 31 grudnia 2008 r. W przypadku zaś emerytury z warunków szczególnych, warunki te muszą być spełnione łącznie na dzień 1 stycznia 1999 r. Z tego zatem względu w przypadku tego rodzaju świadczenia emerytalnego, uwzględniane są wyłącznie okresy składkowe i nieskładkowe, przypadające przed tą datą. Tak było w przypadku T. W., albowiem obliczając staż pracy ubezpieczonego niezbędny dla ustalenia jego prawa do emerytury pomostowej, organ rentowy uwzględnił także okresy jego zatrudnienia po dniu 1 stycznia 1999 r., a mianowicie okresy wykonywania pracy od dnia 20 grudnia 1982 r. do dnia 30 czerwca 2001 r. na rzecz Huty (...)W. spółki z o.o. w W. oraz okres wykonywania pracy od dnia 9 sierpnia 2009 r. do dnia 30 listopada 2011 r. na rzecz (...) sp. z o.o. W związku z powyższym całkowicie inny okres, w jakim należało osiągnąć ogólny staż pracy w wymiarze, co najmniej 25 lat, wyklucza możliwość przyjęcia tożsamości opisanych powyżej świadczeń, co w odwołaniu zdaje się sugerować skarżący. Mając to na uwadze, Sąd uznał, że wnioskodawca nie udowodnił, aby na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Z dokumentów z akt emerytalno-rentowych wnioskodawcy wynika, że staż ten wynosi zaledwie 20 lat, 5 miesięcy i 27 dni, a wymagany 25-letni staż pracy został osiągnięty dopiero po tej dacie. Niespełnienie przez wnioskodawcę tej przesłanki przyznania prawa do wcześniejszej emerytury implikowało z kolei pominięcie jego wniosków dowodowych zgłoszonych w tym zakresie. Z literalnego brzmienia art. 184 ustawy emerytalnej wynika wprost, że przesłanki przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym muszą być spełnione wszystkie łącznie. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym, m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2005 r. (I UK 160/04), w którym Sąd ten wskazał, że w postępowaniu odrębnym w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, toczącym się z odwołania od decyzji organu rentowego wydanej na wniosek o przyznanie emerytury, nie jest dopuszczalne przedmiotowe przekształcenie roszczenia (art. 193 k.p.c.) poprzez żądanie ustalenia tylko niektórych przesłanek warunkujących prawo do świadczenia. A żądaniem takim w niniejszym postępowaniu było żądanie ustalenia przesłanki ogólnego stażu pracy w zakresie okresów składkowych i nieskładkowych. Pomimo zatem tego, że odwołujący w dniu 5 sierpnia 2018 r. ukończył wiek 60 lat, nie jest członkiem OFE oraz posiada 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, to z uwagi na brak spełnienia przesłanki w postaci legitymowania się 25-letnim ogólnym stażem pracy na dzień 1 stycznia 1999 r., nie może nabyć prawa do dochodzonego świadczenia.

W dalszej kolejności wskazać należy, że ustanowiony w przepisie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej wiek emerytalny dotyczy ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. W przepisie tym wprowadzono nową konstrukcję zasad przyznawania prawa do emerytury. Odstąpiono od warunku wymaganego okresu ubezpieczenia (składkowego i nieskładkowego) na rzecz przesłanki prawa do emerytury polegającej na osiągnięciu wieku emerytalnego. Zasadniczym wymogiem nabycia prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a do tej grupy zalicza się ubezpieczony, zgodnie z powołanym wyżej przepisem, jest więc osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego. Wyłącznie bowiem od spełnienia tego warunku prawnego uzależnione jest przyznanie podstawowego świadczenia z nowego systemu emerytalnego, czyli emerytury z przepisu art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Prawo w powszechnym wieku emerytalnym nie jest zatem uzależnione od łącznego wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych, ale od osiągnięcia określonego w tym przepisie wieku. Zgodnie z treścią art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - wyłącznie ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184. Wiek 65 lat ubezpieczony osiągnie dopiero w dniu 5 sierpnia 2023 r. a zatem wskazać należy, że nie spełnia on wszystkich przesłanek wskazanych w treści w/w regulacji.

Dlatego też, w okolicznościach niniejszej sprawy, w świetle powyższych uwag, nie było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, a odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 11 lipca 2018 r., znak: (...), podlegało oddaleniu, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym Sąd Okręgowy orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

M.St.